

[Sønderup.]

50 og 100 pct., giver det et helt helt andet billede. Det er det stærkeste vidnesbyrd om den forskelsbehandling, som Kristeligt dansk Fællesforbund i kraft af, at man har frataget det statsanerkendelsen, i denne periode har været udsat for.

Men ydermere vanskeliggøres forholdene for Kristeligt dansk Fællesforbunds medlemmer derved, at statsministeriets cirkulære fra 30erne fik en tilføjelse gående ud på, at den gældende bestemmelse om en fortrinsstilling for de arbejdsløshedsforsikrede skulle forstås således, at den kun havde relation til forsikring i en såkaldt statsanerkendt arbejdsløshedskasse. Vi fandt, at man på denne måde havde anbragt medlemmerne af Kristeligt dansk Fællesforbund i en urimelig stilling, og det var anledningen til, at vi i 1947 stillede vort forslag om, at de igen fik statsanerkendelse.

Desværre lykkedes det ikke at skabe den fornødne tilslutning. Venstre, konservative og retsforbundet gik ind for tanken, men det var mit indtryk, at man navnlig fra radikal side nærmest vurderede stillingen sådan, at tiden endnu ikke var moden til at realisere tanken om statsanerkendelse. Det mener vi den er nu med det in mente, som har fundet sted, og derfor er det, at vi påny har fremsat vort forslag. Jeg synes, at De samvirkende Fagforbund skulle have råd til at se stort på denne sag og derigennem give deres bidrag til at få dette strids spørgsmål løst og få det bragt ud af verden.

Det er, som jeg sagde i min forelæggelsestale, Dansk Arbejdsmands Forbund, der særlig har været aktiv i modstanden mod Kristeligt dansk Fællesforbund, men som jeg også nævnte i min forelæggelsestale, beklager jeg i og for sig den holdning, som Dansk Arbejdsmands Forbund i den forbindelse har indtaget, ikke mindst under hensyn til det forhold, der altid har været herskende her i tinget, at forbundet på alle stadier og trin i alle partier har fået en villig modtagelse af alle de forslag og krav, som fra den side er fremkommet. Jeg har, mens jeg havde tingene på nærmere hold, haft rig lejlighed til at stifte bekendtskab med de vanskeligheder, som netop Dansk Arbejdsmands Forbunds kasse har, fordi den er en blandet kasse i en vis forstand, ikke blandet i faglig betydning, men blandet i kraft af, at den er blevet en slags opsamlingskasse. Jeg har anerkendt de vanskeligheder, den i kraft af disse forhold havde, hvorfor jeg også i sin tid er gået stærkt ind for at imødekomme de fra den side rejste berettigede krav. Derfor er det mig en stor

skuffelse, at forbundet netop i forbindelse med denne sag har indtaget en så aggressiv holdning. Vi taler i disse tider både i tide, og man kan næsten også sige i utide, om demokrati og alt, hvad dermed står i forbindelse. Ak ja, hvis ord kunne gøre det her i vort lille land, havde vi sikkert været langt fremme både i den ene og den anden henseende, men jeg synes, det gælder her som på andre områder, at ord gør det ikke, det er handling, det kommer an på, og derfor skulle man også i alle forhold, hvor man kan få lejlighed til det, mere prøve på at efterleve demokratiets grundsætninger end både tidligt og sent at tale om dem og så iøvrigt lade tingene skøtte sig selv.

I den iøvrigt saglige tale, som den højtærede arbejdsminister holdt, var han inde på forskellige betragtninger i relation til det forslag, som her er til behandling. Den højtærede minister kom med nogle historiske redegørelser, og de er sikkert rigtige fra ende til anden, men når jeg har sagt det, synes jeg også, der er grund til at føje til, at det selvfølgelig i denne sag som i enhver anden sag er sådan, at tiden kan belære os om et og andet, og derfor er den anvendelse, man kan gøre af tidligere udtalelser, fremsat i en helt anden situation, af forholdsvis begrænset værdi. Når derfor den højtærede minister med en vis forkærlighed fremdrog citater af mine partifæller, tager jeg dem selvfølgelig for det, de er, men vil også samtidig overfor dem sætte de erfaringer, vi i den mellemliggende tid har gjort.

Når talen er om rent faglige kasser og blandede kasser, synes jeg, at man meget vel kan have afvigende opfattelser af, hvad der er det rigtigste. Jeg føler mig ingenlunde overbevist om, at det har været lutter idyl med den stærke fagafgrænsning, og jeg tror navnlig, at jeg er berettiget til at sige, at ikke mindst Dansk Arbejdsmands Forbunds vanskeligheder skyldes fagbegrænsningen. Jeg tror, at hvis forbundet havde haft større områder uden den stærke fagafgrænsning, var det ikke kommet i de store vanskeligheder, som det virkelig den ene gang efter den anden har stået i. Men når det er sagt og talen er om i almindelighed at tage stilling til arbejdsløshedskasserne, til det berettigede og mere eller mindre rimelige i at stille kravet om den faglige afgrænsning og til, som ministeren gjorde det, så stærkt at fremhæve betydningen af den, skal vi sige, sammenblanding af de faglige interesser, der kan være at varetage i denne forbindelse, er der grund til stærkt at understrege, at netop forsikringsmomentet desværre igennem en lang, lang årrække er